

Ivan David: Zločinci nebo idioti? Místo vzájemně výhodné spolupráce, vzájemně nevýhodná nespolupráce.

- CZ24 News | 5. března 2022

Jestliže vidíme politiky, kteří prosazují sankce proti Rusku, které velmi těžce poškodí hospodářství zemí, které zastupují, a to někdy ještě silněji než Rusko, mělo by to nutit k zamyšlení, jak je to možné.

Skoro všichni politici neruské Evropy jsou jen pimprlata, která slouží cizí moci a realizují akce těžce poškozující vlastní národní komunity. Evropa v dnešní době nemůže mít vážně míněné ambice vládnout světu, i když západoevropští politici z bývalých koloniálních mocností se nadále chovají, jako by mohli určovat chod světa.

Válka na Ukrajině jako dějinný přelom

Ruská vojenská akce je pro svět nepochybně naprosto přelomová. Pro Rusko je Evropa ztracena, pro Evropu je Rusko ztraceno. Na rozdíl od jiných agresí bez mandátu OSN, kterou realizovali Američané někdy doprovázení armádami „bratrských národů“, a které po sobě zanechávaly milióny mrtvých, aniž by je kdokoli mohl zastavit a sankcionovat, agrese Ruské federace spustila lavinu sankcí. Agresi Ruska předcházelo rozšiřování NATO až k hranicím Ruska, horečné vyzbrojování Ukrajiny po převratu v roce 2014, projektování a výstavba vojenských základen NATO tamtéž, genocida etnických „proruských“ Rusů ve východním cípu Ukrajiny, ignorování požadavku bezpečnosti Ruska Západem, odmítání skutečného diplomatického jednání s Ruskem a nakonec dokonce úvahy o opětovném rozmístění jaderných zbraní na Ukrajině, samozřejmě namířených proti Rusku. Mediální příprava davů v neruské Evropě pracovala se stupňováním strachu z Ruska a nenávisti k Rusku.

To vše nemohlo Rusko vyhodnotit jinak než jako trvalou snahu pro vybudování výhodných pozic pro útok na Rusko. Nečekal jsem ruskou agresi 24. února, ale na rozdíl od různých expertů jsem se agrese do budoucnosti obával, protože chování Západu, samozřejmě včetně USA a zejména na Ukrajině nemohlo Rusko vyhodnotit jinak než jako nevyhnutelnost vojenského konfliktu. Lidově řečeno, medvěd byl nezodpovědně zahrán do kouta. Můžeme tisíckrát opakovat, že to ruskou agresi neomlouvá, ale morální hodnocení ať správné či nesprávné je v praxi k ničemu. Rusko zaútočilo, protože bylo tlačeno do kouta. Chcete-li toto konstatování vytrhnout z kontextu, poslužte si!

Agrese jako východisko z nouze

Jsem si jist, že zahánění do kouta bylo zcela vědomé, organizované, úmyslné. USA prostě projevilo úmysl těžce poškodit, nejráději fakticky zničit Rusko bojem „do posledního Ukrajince“, pokud dosud neutekl před bídou. Toto hodnocení je sotva zpochybnitelné bez ohledu na jeho odmítání. Méně je už očividné, že USA „musely“ zatlačovat Rusko, protože prohrávaly bitvu o uchování světové dominance symbolizované dolarem jako světovou rezervní měnou. Tím byly zatlačovány do kouta. Hrozí, že nebude možno vystačit s výrobou dolarových jedniček a nul a s „kvantitativním uvolňováním“. Nehrozí, ale je jisté, že dominance USA končí a bude nahrazena dominancí Číny, která Rusko stále ještě potřebuje.

EU jako říše nad kterou slunce zapadá

Evropská unie vystupuje jako světová říše, ale plynou z ní proklamace jako o „nutnosti prohloubení vztahů s USA na principu rovnoprávnosti“. Je to směšné, Evropská unie je americký protektorát jako celek a její členové samozřejmě také. Země nesoucí americké základny není rovnoprávná, stejně jako země, která je prostě malá.

Když se prokázalo, že CIA odposlouchává vedoucí představitele „partnerských“ zemí EU, nestalo se, a nemohlo se stát nic... Ponížení, které protektorát musí unést.

Jsme členy EU, která v rozhodujících otázkách nepočítá s právem veta. Pro ztrátu formálních zbytků suverenity ČR ochotně hlasují europoslanci KDU-ČSL, StaN, TOP09 a Pirátů. ODS a ANO jsou s tím smířeny, SPD tomu nedokáže zabránit.

Střelba do vlastní nohy

Protiruské sankce budou bolet a Rusko citelně poškodí, nejméně přibrzdí. Evropský parlament pro ně téměř jednotně zvedá ruku, ačkoli nemůže nevědět, že po hlavním poražení, totiž obětované Ukrajině, bude těžce poškozeno nejen Rusko, ale i země Evropské unie, totiž jejich dolních 99% občanů. Co může vést tyto atrapy politiků k takovému sebeobětování, vlastně obětování občanů jejich zemí? Dá se to vysvětlit jen loajalitou k „jednotě“, která je jen stádností. Proč jsou takoví, a co vede voliče k tomu, aby se nechali zastupovat škůdci? V podstatě není na výběr. Manipulace davy dospěla k vyšší vědecké úrovni a zmizela různorodost médií.

Inteligentní strategií je mezi normálními lidmi vzájemně výhodná spolupráce, můžeme jí říkat „win-win“. Proč se neuplatňuje? Rusko má suroviny a prostor, Západ má pořád ještě nějaké vyspělé technologie. Proč je strategií upřít Rusku technologie a přijít o zdroje, proč vítězí „strategie“ vzájemně nevýhodné nespolečné? Můžeme jí říkat „lose-lose“. Proč je zde perverzní snaha škodit silnější než úsilí dosáhnout vlastního prospěchu? Protože USA se spojení Evropy s Ruskem nehodí.

Politolog profesor Zdeněk Mlynář měl na sklonku roku 1989 přednášku na pražské Právnické fakultě. Doporučoval „Rusko přijmout do Evropy“. Setkal se s velmi ostrým nesouhlasem auditoria. Studenti o generaci mladší než já trvali na tom, že „Rusko je jenom Horní Volta s jadernými zbraněmi..., medvěd na hliněných nohách, atd.“ a jeho „přijetí“ do Evropy nepřichází v úvahu. Rusko musí být potrestáno, nejlépe zničeno. Profesor Mlynář argumentoval, že nebude-li Rusko přijato do Evropy, „nutně se obrátí k Číně“. A to byly tehdejší Sovětský svaz i Čína v jiné kondici než dnes.

Jednota stáda a síla ideologie

Na konci února proběhlo jednání Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova Evropského parlamentu. Zástupce Evropské komise nastínil realistický obraz dramatických ztrát pro unijní zemědělství a obchod s jeho komoditami a vysoký růst cen pro spotřebitele. Nenaznačil ani kousek možného řešení. (Ono totiž prakticky neexistuje. Úpadek unijního zemědělství, venkova a životní úrovně obyvatel je za současné politiky neodvratný.) Koordinátoři jednotlivých frakcí (až na mne) se pak emotivně zaklínali potřebou srazit Rusko na kolena sankcemi, ať to stojí, co stojí.

Způsob myšlení, či spíše nemyšlení, se kterým se setkávám v Evropském parlamentu, mě nepřestává překvapovat. Taková míra loajality, konformity a rozumného úsudku, s jakou se setkáváme v tomto tělese, je i v české Poslanecké sněmovně zatím nedosažitelná. Připomíná mi to silně případ havárie letadla korejských aerolinií, jehož posádka i cestující zahynuli jen proto, že si služebně níže postavení piloti netroufali polemizovat s šéfpilotem, který se zásadně zmýlil, protože nerozpoznal poruchu jednoho z přístrojů. Raději zahynuli, než by polemizovali se šéfem. Podrobné šetření havárie ukázalo, že v korejské společnosti má stále šéf tak velkou autoritu, že si mu nikdo nedovolí oponovat ani ve smrtelném riziku.

Příkladů vražedné konformity je v Evropském parlamentu bezpočet, ale zaměřím se na sebevraždu zvanou Green Deal. Tento „projekt“ či „strategie“, jak tomu říkají, byl stvořen v Evropské komisi, ambiciózně zdokonalen v Evropském parlamentu v poměru asi 500:200 a odsouhlasen Evropskou radou unijních premiérů včetně Andreje Babiše. „Vědecké základy“ Green Deal neobstojí z hlediska znalostí ze základní školy. Dopady záměrů rozpracovaných do detailu včetně sankcí pro státy neplnící úkoly neprošly žádnou oponenturou. Po škodách způsobených Covidem včetně „boje“ proti němu a škodách způsobených sankcemi proti Rusku (a EU) někteří naivní ekonomové soudí, že Green Deal bude opuštěn, protože by prohloubil úpadek hospodářství. Mýlí se. Green Deal nebude opuštěn, protože EU dávno opustil zdravý rozum. I současná ministryně životního prostředí Ing. Bc. Anna Hubáčková (KDU-ČSL) se ohradila, Green Deal musí být splněn stůj co stůj.

Georgij Valentinovič Plechanov byl marxistický filosof odmítající revoluci, tedy jaksi konzervativní. Ve svém nejznámějším díle „O úloze osobnosti v dějinách“ tvrdil, že když se ve společnosti nakupí problémy a dochází ke krizi, určitě se objeví osobnost, která společnost z krize vyvede. Pokud se mýlil, tak potěš pánbůh. (Ano, byl to Rus.)

AUTOR: Ivan David

[ZDROJ](#)